

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/282/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816208722
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3816208722.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu E. J., a.s., so sídlom O., V. cesta XX, H.: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. X. Q., advokátom so sídlom O., X. 2, proti žalovaným 1/ T. O., spol. s r.o. v konkurze, so sídlom V., S. cesta XXB, 2/ Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., J. E. XXX/X, zastúpeného P. & V. s.r.o., so sídlom O., Q. 2, D. W. D., o ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. apríla 2018, č.k. 14C/135/2016-506 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému 1/ **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalobca **m á** voči žalovanému 2/ **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému 1/ povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi a v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku mu osobne alebo prostredníctvom doporučenej listovej zásielky zaslanej prostredníctvom poštového podniku doručiť ním riadne podpísané písomné ospravedlnenie napísané na liste formátu A4; typ písma Times New Roman, veľkosť 12 v tomto znení: OSPRAVEDLNENIE: Spoločnosť T. O. spol. s r.o., so sídlom: S. D. XXB, XXX XX V., H.: XX XXX XXX, sa týmto ospravedľňuje spoločnosti E. J., a.s., so sídlom: V. D. XX, XXX XX O., H.: XX XXX XXX, za neoprávnený zásah do jej dobrej povesti spočívajúci v zverejnení nepravdivého tvrdenia napísaného na transparente verejne vystavenom na verejnom zhromaždení organizovanom spoločnosťou T. O. spol. s r.o. v dňoch 26.04.2016 až 29.04.2016 na Ul. M. Q. v V., pred budovou Okresnej prokuratúry Prievidza, a na reflexných vestách, ktoré mali oblečené účastníci tohto zhromaždenia, v znení: „E. J. nám ukradol stroje“. Spoločnosť E. J., a.s. nikdy žiadne stroje spoločnosti T. O. spol. s r.o. neukradla. Vo výroku II. žalovanému 2/ uložil povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi a v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku mu osobne alebo prostredníctvom doporučenej listovej zásielky zaslanej prostredníctvom poštového podniku doručiť ním riadne podpísané písomné ospravedlnenie napísané na liste formátu A4; typ písma Times New Roman, veľkosť 12 v tomto znení: OSPRAVEDLNENIE: Podpísaný Y. Z., nar. X.XX.XXXX, bytom J. E. XXX/X, XXX XX V., sa ospravedľujem spoločnosti E. J., a.s., so sídlom: V. cesta XX, XXX XX O., H.: XX XXX XXX, za neoprávnený zásah do jej dobrej povesti spočívajúci: - vo zverejnení nepravdivého tvrdenia napísaného na transparente verejne vystavenom na verejnom zhromaždení organizovanom spoločnosťou T. O. spol. s r.o. v dňoch 26.04.2016 až 29.04.2016 na Ul. M. Q. v V., pred budovou Okresnej prokuratúry Prievidza a na reflexných vestách, ktoré mali oblečené účastníci tohto zhromaždenia, v znení: „E. J. nám ukradol stroje“., a - v klamlivom tvrdení uverejnenom dňa 03.05.2016 na internetovej stránke <http://>

nasaprievidza.sme.sk v článku „Pred prievádzskou prokuratúrou stanuje podnikateľ. Na protest“ o tom, že spoločnosť E. J., a.s. sa dopustila sofistikovaného podvodu bielych golierov a rozkradla majetok spoločnosti T. O. spol. s r.o. Spoločnosť E. J., a.s. nikdy žiadne stroje spoločnosti T. O. spol. s r.o. neukradla. Spoločnosť E. J., a.s. sa voči spoločnosti T. O. spol. s r.o. nedopustila sofistikovaného podvodu bielych golierov ani nerozkradla majetok spoločnosti T. O. spol. s r.o. Vo výroku III. zamietol návrh žalovaných v rade 1/ a 2/ na prerušenie konania. Výrokom IV. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne žalobcovi 100% trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Z vykonaného odkazovania mal súd za preukázaný nasledovný skutkový stav: Žalovaný 1/ uzavrel so žalobcom viaceré zmluvy o spotrebnom úvere. Úvermi financoval žalovaný 1/ nákup nových nákladných vozidiel a nových prívesov. resp. návesov. Zároveň boli uzatvorené aj zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva motorových vozidiel na žalobcu. Žalovaný 1/ mal dočasné užívacie právo k premetom financovania. Žalovaný 1/ svoje záväzky podľa názoru žalobcu riadne neplnil a žalobca preto vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 28R/5/2011 zo dňa 15.11.2011 sa začalo reštrukturalizačné konanie voči žalovanému. Dňa 17.04.2013 žalovaný 1/ uznal záväzky voči žalobcovi a zaviazal sa v zmysle splátkového kalendára uhradiť predmetné záväzky žalobcovi. Zároveň v ten istý deň uzatvoril žalovaný 1/ so žalobcom zmluvu o výpožičke, ktorej predmetom bolo ponechanie predmetov financovania žalovanému 1/ do výpožičky. Žalobca tvrdí, že si žalovaný 1/ svoje povinnosti opäť neplnil. Následne získal dispozíciu s motorovými vozidlami žalobca, ktorý ich neskôr predal tretím osobám. Medzi stranami sporu zostalo sporné, či zmena v evidencii vozidiel a neskôr aj odobratie vozidiel žalobcom bolo oprávnené. Žalovaní sú presvedčení, že žalobca, resp. osoby konajúce v jeho mene spáchali týmto konaním trestný čin. Na Okresnom riaditeľstve PZ Prievidza sa na základe trestného oznámenia žalovaného 1/ viedlo trestné stíhanie vo veci prečinu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 292 ods. písm. a/ Trestného zákona, kde ako poškodený vystupoval žalovaný 1/. Prečinu sa mali dopustiť osoby konajúce v mene E. J.. Vyšetrovateľ OR PZ Prievidza trestné stíhanie uznesením z 18.12.2014 zastavil. Proti uzneseniu podali sťažnosti žalovaní. Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza uznesením zo dňa 19.02.2015 zamietol sťažnosti ako nedôvodné. Žalovaný 1/ ako poškodený podal podnet Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá vo vybavení tohto podnetu zo dňa 04.09.2015 uviedla, že uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Prievidza bolo vydané predčasne a bez náležite zisteného skutkového stavu a uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza bolo vydané v rozpore so zákonom. Prokurátorka Generálnej prokuratúry SR uviedla, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Trestného zákona. Prokurátorka Generálnej prokuratúry SR zároveň uložila podriadeným subjektom konkrétne pokyny na vykonanie úkonov, smerujúcich k zisteniu všetkých pre vec dôležitých skutkových okolností. Následne sa na Okresnom riaditeľstve PZ Prievidza viedlo trestné stíhanie vo veci zločinu poškodzovania veriteľa, ktoré bolo začaté dňa 06.11.2015. Skutku sa mala dopustiť osoba konajúca za spoločnosť E. J., a.s., tým že znemožnila užívať spoločnosti T. O. sedem nákladných motorových vozidiel, ktoré boli zahrnuté v reštrukturalizačnom pláne ako výrobné prostriedky. Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 19.04.2016 bolo trestné stíhanie zastavené. Žalovaný 1/ vystupujúci v trestnom konaní podal proti uzneseniu sťažnosť. Uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne číslo 4 KPt 1168/14/3300-89 zo dňa 24.05.2016 bola sťažnosť žalovaného 1/ zamietnutá ako nedôvodná. V odôvodnení uznesenia Krajskej prokuratúry je okrem iného uvedené, že zo záverov dokazovania vyplynulo, že konaním zástupcov spoločnosti E. J., a.s. neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa, pretože spoločnosť E. J., a.s. bola vlastníkom predmetných motorových vozidiel a ako vlastník nemohla ich dispozíciou konať protiprávne. V vozidiel na dopravnom inšpektoráte vlastne len zosúladiť skutočný stav s evidenčným. V danej veci nie sú splnené podmienky na akékoľvek vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti voči spoločnosti E. J., a.s., v jej konaní absentuje subjektívna a objektívna stránka trestného činu. Žalovaný 2/ vo svojej výpovedi k rozhodovaniu orgánov činných v trestnom konaní uviedol, že ešte predtým, než bolo trestné konanie uznesením vyšetrovateľa zastavené, našiel si za stieračom svojho motorového vozidla pokyn prokurátora adresovaný vyšetrovateľovi, že konanie treba zastaviť. Na Okresnom súde Bratislava V sa pod sp.zn. 29Cb/224/2016 vedie konanie, v ktorom sa žalovaný v 1. rade v postavení žalobcu domáha proti žalobcovi v postavení žalovaného, náhrady škody vo výške 1.888.493,-EUR, ktorá mu mala vzniknúť konaním žalobcu, spočívajúcim v odobratí motorových vozidiel. Žalovaný 1/ zorganizoval verejné zhromaždenie, ktoré sa konalo v dňoch 24.04.2016 až 29.04.2016 v V., na ulici M. Q., pred budovou Okresnej prokuratúry Prievidza. Deklarovaný účel zhromaždenia (ohlásený Mestu Prievidza) bol: pokojný protest za účelom spustenia verejnej diskusie v oblasti vymožitelnosti práva orgánmi činnými v trestnom konaní (súdom schválená reštrukturalizácia zmarená, nerešpektovanie pokynu

Generálnej prokuratúry, zastavenie trestného stíhania v rozpore s pokynom Generálnej prokuratúry). Počas zhromaždenia bol na mieste jeho konania umiestnený transparent, na ktorom bol okrem iného aj text: „E. J. nám ukradol stroje! Súdom schválená 100% reštrukturalizácia zmarená!!! KRACHUJEME!“.

Na transparente bolo umiestnené aj logo spoločnosti E., podľa vyjadrenia žalobcu, jeho jediného akcionára, spolu s nápisom „leasing“. Vedľa loga bola vyobrazená postava zlodeja s vrecom prehodeným cez plece a symbol: „€“. Žalovaný 1/ sa na zhromaždení zúčastnil oblečený v žltej reflexnej veste, ktorá mala na chrbte okrem iného nápis: „E. J. nám ukradol stroje“ s vyobrazením loga spoločnosti E., a.s. a nápisu: „leasing“, vedľa ktorého bola vyobrazená postava zlodeja s vrecom prehodeným cez plece a symbol: „€“. Výrobu transparentu a reflexných viest zadal žalovaný 1/, ktorý aj umiestnil transparent na verejnom zhromaždení. Podľa vlastných slov nikoho nenútil, aby si reflexné vesty s nápisom obliekol. Zamestnankyňa žalovaného 1/, svedkyňa P. Z. uviedla, že sa na verejnom zhromaždení zúčastnila dobrovoľne a dobrovoľne si aj obliekla reflexnú vestu s predmetným nápisom. Vedomosť o verejnom zhromaždení mala od žalovaného 2/. Od neho dostala aj reflexnú vestu. Svedok Q. B. uviedol, že sa zhromaždenia zúčastnil, no nespomína si, či mal oblečenú reflexnú vestu. Vedomosť o verejnom zhromaždení mal rovnako od žalovaného 2/. Podľa vyjadrení žalovaného 2/ a svedkov, zo strany verejnosti nebol veľký záujem o toto verejné zhromaždenie. Dňa 03.05.2016 bol v internetovom vydaní denníka W., na internetovej stránke nasaprievidzasmie.sk uverejnený článok s nadpisom: „Pred prievádzskou prokuratúrou stanuje podnikateľ. Na protest.“. V článku sú uvádzané vyjadrenia žalovaného v 2. rade: „Konateľ firmy T. O. Y. Z. tvrdí, že jeho firmu dostala do problémov spoločnosť D. J..“. Článok je písaný tak, že sa ňom uvádzajú, väčšinou bez priamej citácie žalovaného 2/ jeho vyjadrenia, kde žalovaný 2/ stručne opisuje zo svojho pohľadu chronológiu svojho vzťahu so žalobcom a uvádza aj výsledok trestného konania. V texte článku sa však nachádza aj niekoľko doslovných citátov žalovaného 2/, z ktorých jeden znie: „Je to sofistikovaný podvod bielych golierov. Majetok firmy rozkradnú a našim obchodným partnerom, z ktorých sa stali veritelia, ostanú omrvinky. Na toto sa mám pozerat? To je neskutočné!“. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaných na prerušenie konania, do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 29Cb/224/2016 o náhradu škody. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaných, že predmetom oboch konaní sú tie isté predbežné otázky, a že od výsledku konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 29Cb/224/2016 závisí aj toto konanie. Z ďalšieho obsahu odôvodnenia vyplýva, prečo mal súd na túto otázku iný názor než žalovaní. V zmysle ustanovenia § 162 ods. 3 CSP súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Súd sa ďalej zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie. Žalovaní ju v konaní namietli. Podľa názoru súdu, pokiaľ sa zásahu do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby dopustí viacero osôb, či už fyzických alebo právnických, každá z nich za tento zásah zodpovedá samostatne. Nezodpovedajú solidárne a teda v ich prípade nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo. Pokiaľ je pôvodcom zásahu, ktorý bol uverejnený v periodickej tlači osoba odlišná od vydavateľa, môže sa dotknutá osoba domáhať ochrany svojho práva proti pôvodcovi zásahu, prípadne proti vydavateľovi, či proti obom spoločne. V tomto konaní žalobca žaloval len žalovaných 1/ a 2/. Žalovaný 2/ namietal, že žalobca mal žalovať aj spoločnosť V. V., a.s., t.j. vydavateľa, v periodiku ktorého (na internetovej stránke) bol zverejnený článok, ktorý žalobca napádal. Súd konštatuje, že právnická osoba, pokiaľ je toho názoru, že bolo zasiahnuté do jej práva na ochranu dobrej povesti, má k dispozícii niekoľko prostriedkov aby dosiahla nápravu tohto stavu. Okrem prostriedkov podľa § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka má k dispozícii aj prostriedky upravené tlačovým zákonom (okrem iného právo na opravu a právo na odpoveď). Je však výlučne vecou dotknutej právnickej osoby, ktorý z uvedených prostriedkov zvolí a voči komu sa bude ochrany domáhať. Žalobca sa v prípade zverejneného článku rozhodol žalovať len žalovaného 2/ ako pôvodcu tvrdeného zásahu. Podľa tvrdení žalobcu, k zásahu do jeho práva na ochranu dobrej povesti došlo transparentom, ktorý bol umiestnený na verejnom zhromaždení zvolanom žalovaným 1/ a nápismi na reflexných vestách, ktoré mali na sebe oblečení účastníci tohto zhromaždenia. Z dokazovania vyplynulo, že uvedený transparent a reflexné vesty nechal vyrobiť žalovaný 2/. V druhej časti žaloby žalobca ďalej tvrdí, že k zásahu do jeho práva na ochranu dobrej povesti došlo výrokom žalovaného 2/ v označenom článku. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalovaní sú pôvodcami opísaných konaní, o ktorých žalobca tvrdí, že sú zásahom do jeho dobrej povesti, a preto obaja žalobcom označení žalovaní sú pasívne vecne legitimovaní v tomto konaní. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že existencia dobrej povesti právnickej osoby sa prezumuje. To znamená, že skutočnosť, že konkrétna právnická osoba dobrú povest nepožíva musí byť v konaní preukázaná. Žalovaní sa v priebehu konania snažili tvrdiť, že žalobca takúto dobrú povest vzhľadom na svoje správanie (voči žalovaným) nemôže požívať a tiež argumentovali tromi negatívnymi vyjadreniami klientov žalobcu na jeho facebookovom profile na adresu žalobcu. Podľa názoru súdu, neexistencia dobrej povesti právnickej osoby by mohla byť preukázaná len tak, že by bolo zrejme, že právnická

osoba je negatívne vnímaná v širšom spoločenskom kontexte, nie len subjektívne žalovanými. Teda o právnickej osobe by bolo všeobecne známe, že nemá dobrú povesť, a že ju takto vnímajú aj mnohé iné subjekty, ktoré s ňou majú skúsenosť a že táto zlá povesť spôsobila napríklad to, že s ňou už nechcú obchodovať. Toto sa však žalovaným preukázať nepodarilo. Podľa názoru súd na to nepostačujú ani spomínané príspevky na facebooku. Zverejnenie (vedomé alebo nevedomé) nepravdivých informácií o právnickej osobe treba v zásade vždy považovať za zásah do jej práva na ochranu dobrej povesti. Podstatné je to, že takýmto spôsobom sa o konkrétnej právnickej osobe vysloví nepravda, na základe ktorej tretie osoby môžu dotknutú právnickú osobu posudzovať skreslene. Ústne a písomne vyvolaný zásah môže spočívať v rozširovaní nepravdivých informácií, ktoré sa týkajú právnickej osoby, ale aj v šírení nepravdivých obviňovaní z nečestného konania. Skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo išlo len o nedbanlivostné preberanie a rozširovanie informácií je bezvýznamná. Šíriteľ skutkových tvrdení sa môže brániť iba tak, že preukáže pravdivosť týchto prednesených tvrdení, teda poskytne tzv. „dôkaz pravdy“. Z uvedeného teda vyplýva, že zásahom do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby môže dôjsť predovšetkým nepravdivým skutkovým tvrdením. Pri posúdení, či je tvrdenie difamujúce, nestačí vychádzať len z obsahu vyjadrenia ale je potrebné prihliadnuť ku všetkým súvislostiam a okolnostiam za ktorých k tvrdeniu došlo. Zásahom do práva na ochranu dobrej povesti však môže dôjsť aj hodnotiacim úsudkom a to vtedy, ak nie je vecný, to znamená, že nevychádza z pravdivých skutočností resp. pravdivých informácií ako premís pre tento hodnotiaci úsudok. Tvrdenia z ktorých hodnotiaci úsudok vychádza, musia byť v prednese tiež uvedené, aby jeho adresát mohol aj sám tieto premisy preskúmať a vytvoriť si vlastný názor. Zároveň záleží na spôsobe a forme prezentácie hodnotiaceho úsudku, ktorá musí byť primeraná. O právom prípustnú, oprávnenú kritiku teda nejde vtedy, ak vychádza z nepravdivých podkladov a ak sa z týchto nepravdivých podkladov vyvodzujú hodnotiace úsudky znevažujúceho charakteru. Na odlíšenie kritiky od neoprávneného zásahu je rozhodujúce hľadisko pravdivosti, vecnosti, objektívnosti a sledovaného cieľa. Za pravdivé opísanie skutočností možno považovať len také ich opísanie, ktoré umožní adresátovi (napr. čitateľovi článku) urobiť si vlastný úsudok. Zamĺčanie niektorých skutočností, čoho dôsledkom je negatívne skreslenie celkového skutkového záveru o nejakej osobe, nemožno považovať len za kritiku. Hodnotiaci úsudok požíva z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšiu ochranu ako skutkové tvrdenie a jeho pravdivosť nemôže byť predmetom dokazovania. Pre jeho akceptovateľnosť postačuje ak má pravdivý skutkový základ. Žalobca sa domáhal ochrany svojej dobrej povesti, do ktorej bolo podľa jeho tvrdenia zasiahnuté dvoma zásahmi, ktoré mali spôsobiť žalovaní, resp. v druhom prípade len žalovaný 2/. Súd sa oboma zaoberal a posudzoval, či prostredníctvom žalobcom napadnutých konaní došlo k zásahu do jeho dobrej povesti. Medzi stranami nebolo sporné, že v dňoch 26.04.2016 až 29.04.2016 sa uskutočnilo verejné zhromaždenie v meste V. pred budovou Okresnej prokuratúry. Nebolo sporné, že zhromaždenie zvolal žalovaný v 1. rade, aký bol ohlásený účel verejného zhromaždenia a napokon nebolo sporné, že na tomto verejnom zhromaždení bol umiestnený transparent, aký bol jeho obsah, a že účastníci verejného zhromaždenia mali oblečené žlté reflexné vesty a aký bol nápis na týchto vestách. Súd konštatoval, že ohľadom samotného priebehu verejného zhromaždenia z dokazovania vyplynuli len tie skutočnosti, že tam bol umiestnený transparent a účastníci mali oblečené spomínané reflexné vesty. Na fotografii, ktorá je v spise na č.l. 43 je ešte vidieť, že tam boli umiestnené tri plastové smetné nádoby. Na prvej bolo napísané „právo“, na tretej „spravodlivosť“ a nápisy na druhej (umiestnenej uprostred) nie sú čitateľné. Z uvedeného teda súdu nie je zrejmé ako mienil žalovaný 1/ jeho slovami: „spustiť verejnú diskusiu v oblasti vymožitelnosti orgánmi činnými v trestnom konaní“. Z dokazovania nevplynulo, že by na verejnom zhromaždení odzneli verejné ústne prejavy, boli organizované diskusie, bola vyvolaná nejaká občianska iniciatíva alebo, že by tam odznela nejaká verejná výzva. Komunikácia smerom k verejnosti bola len v grafickej podobe a to spomínanými grafickými pomôckami a z ich obsahu nevyplyva, že by na základe nich bolo možné začať verejnú diskusiu o vymožitelnosti práva. Nebolo možné akceptovať ani obranu žalovaných, použitú v tomto konaní, že účelom zvolaného verejného zhromaždenia bolo vyvolať nátlak na Okresnú prokuratúru v Prievidzi, resp. že sa žalovaný 1/ snažil protestom upútať pozornosť Okresnej prokuratúry Prievidza, aby trestné stíhanie bez dodatočného vyšetrovania nezastavila, resp. nedala na zastavenie vyšetrovania pokyn. Pokiaľ bol skutočný zámer žalovaného 1/ takýto, súd nepovažuje zvolený prostriedok za legitímny. Podľa názoru súdu nikto nie je oprávnený takýmto spôsobom vplývať na orgány činné v trestnom konaní. Tieto orgány predsa nemôžu konať a rozhodovať na základe nejakého nátlaku či vonkajších vplyvov. Štátny orgán rozhoduje na zákona a vychádza pritom zo skutkových záverov zistených z vykonaného dokazovania. Nemôže rozhodovať tak, že podlieha tlaku verejnosti. Podľa názoru súdu, význam vety: „E. J. nám ukradol stroje!“, použitej na transparente a reflexných vestách, je nepochybný. Slovo „ukradol“ má v slovenskom jazyku jasný význam a aj laik, ktorý nepozná trestné právo, resp. presné znenie skutkovej podstaty

trestného činu krádeže ho pozná a vie, čo znamená. V laickej verejnosti je sloveso „ukradnúť“ niekedy vnímané aj v širšom kontexte, a to ako každé neoprávnené sa zmocnenie cudzej veci a má jednoznačne negatívny význam. Dokonca je toto slovo pre laika zrozumiteľnejšie a má na neho lepší „efekt“, ako keby bol na transparente uvedený iný trestný čin, ktorý laická verejnosť spravidla nepozná, napr. poškodzovanie veriteľa, či marenie konkurzného alebo vyrovnacieho konania. Hoci pri použití slovesa „ukradnúť“ v uvádzanom kontexte mohlo ísť, ako to uvádzal žalovaný 2/, o žargón či o slang, t.j. použitie v zjednodušujúcom význame tohto slova, to však neznižuje jeho negatívny dopad. Naopak, nápis použitý žalovanými na transparente a reflexných vestách má jednoznačný a nepochybný zmysel, je dostatočne zrozumiteľný aj pre bežnú laickú verejnosť a je „úderný“. Spôsob jeho použitia, teda ako veľkého ústredného nápisu, bez vysvetlenia širšieho kontextu a s použitím obrázku zlodēja a symbolu meny euro taktiež zvyšuje jeho účinok. V prípade vety: „E. J. nám ukradol stroje!“, použitej na transparente a reflexných vestách išlo o skutkové tvrdenie. Dokazovaním vykonaným v tomto konaní nebola preukázaná pravdivosť tohto tvrdenia. V čase konania verejného zhromaždenia neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu, ktorým by bol niekto z osôb konajúcich v mene žalobcu uznaný vinným z trestného činu krádeže, resp. z iného trestného činu, ktorého skutok by spočíval v neoprávnenom odňatí motorových vozidiel žalovanému 1/. Naopak v rozhodnutiach súdov, či orgánov činných v trestnom konaní sa opakovane uvádzalo, že pokiaľ žalobca nakladal s motorovými vozidlami, vykonával tým dispozíciu so svojim vlastníctvom. Žalovaní argumentovali, že sa ešte vedie súdne konanie o náhradu škody, ktorá mala byť žalovanému 1/ spôsobená odňatím motorových vozidiel žalobcom, že toto konanie ešte nie je skončené a preto nemožno zaujať jednoznačný záver, že žalobca motorové vozidlá žalovanému 1/ neukradol. K tomu súd uvádza, že nie je možné zamieňať si trestnú zodpovednosť s prípadnou obchodnoprávnou zodpovednosťou žalobcu za prípadnú škodu spôsobenú žalovanému 1/, ktorá je premetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V. Súd dospel k záveru, že skutkové tvrdenie žalovaných, že žalobca im ukradol stroje je nepravdivé, zároveň je vzhľadom na svoj obsah difamujúce a bol ním spôsobený zásah do dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby. Sama skutočnosť, že k zásahu došlo na zvolanom verejnom zhromaždení, výrazne zvyšuje intenzitu tohto zásahu. Je bez významu, že podľa tvrdenia žalovaného 2/ a svedkov bol záujem zo strany verejnosti o toto zhromaždenie nízky. Podľa názoru súdu, úmyselne použité nepravdivé a difamujúce skutkové tvrdenia nemôžu požívať ochranu. Preto nebol v tomto prípade dôvod dávať do vzájomného pomeru právo žalobcu na ochranu dobrej povesti s právom na slobodu prejavu žalovaných a vykonávať test proporcionality. Druhým zásahom do práva žalobcu na ochranu jeho dobrej povesti malo podľa tvrdenia žalobcu dôjsť výrokom žalovaného 2/, citovaným v článku, uverejnenom dňa 03.05.2016 na internetovej stránke <http://nasaprievidza.sme.sk> o tom, že žalobca sa dopustil sofistikovaného podvodu bielych golierov a rozkradol majetok žalovaného 1/. Medzi stranami sporu nebolo sporné uverejnenie predmetného článku, ani jeho obsah. Sporný bol len kontext, v akom žalovaný 2/ svoj výrok vyslovil a či sa tento výrok týkal žalobcu. Žalovaný 2/ je v článku niekoľkokrát doslovne citovaný a okrem iného mal povedať aj túto vetu: „Je to sofistikovaný podvod bielych golierov. Majetok firmy rozkradnú a našim obchodným partnerom, z ktorých sa stali veritelia, ostanú omrvinky. Na toto sa mám pozerat? To je neskutočné!“. Súd konštatoval, že je pravdou, že v tejto vete sa neuvádza obchodné meno žalobcu. Obsah článku je však o tom, že žalovaného v 1. rade mal dostať do problémov žalobca a to tým, že mu mal vziať jeho motorové vozidlá. Žalobca je vyslovene (obchodným menom) v článku spomínaný v 2., 4., 6., 7. a 12. odseku a to vždy v negatívnom kontexte. Žiaden iný subjekt, ktorý by žalovaný 2/ vinil z krádeže alebo porušovania zákona sa v článku nespomína. Aj keď je pravdou, že žalovaný 2/ sa v článku negatívne vyjadruje aj na adresu vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry. Podľa názoru súdu, z napadnutého citátu žalovaného 2/ v kontexte s celým obsahom článku vyplýva, že spomínaný „sofistikovaný podvod bielych golierov“ a „rozkradnutie majetku celej firmy“ mal spáchať žalobca, resp. žalobca v súčinnosti s iným subjektom. Pokiaľ vyhlásenie určitej osoby prerastie do hodnotiaceho úsudku, proporcionality zásahu môže závisieť na tom, či existuje dostatočná skutková základňa pre napadnuté vyhlásenie. Čitateľ nevníma jednotlivé výroky izolovane ale v celkovom kontexte článku. Súd nepopiera právo dopustiť sa aj určitého zjednodušenia, či dokonca nepresnosti, avšak súčasne je potrebné rešpektovať zásadu, aby uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam. Žalovaný 2/ v konaní argumentoval tým, že napadnutým výrokom realizoval svoje právo na slobodu prejavu, ktoré má v danom prípade dostať prednosť pred právom žalobcu na ochranu jeho dobrej povesti. Tu súd konštatoval to, čo uviedol vyššie, že nie je možné poskytovať ochranu nepravdivým tvrdeniam. Žalovaný 2/ pri vyslovení svojho hodnotiaceho úsudku vychádzal z nepravdivých premís a teda z toho, že žalobca, resp. niekto konajúci v jeho mene spáchal trestný čin. Súd poukázal aj na to, že žalovaný 2/ dlhodobo ignoruje rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mu nevyhovujú a tieto rozhodnutia považuje za nezákonné a svojvoľné. Na druhej strane sa

dovoľáva pokynu Generálnej prokuratúry SR, ktorý ani nie je rozhodnutím, či výsledkom Sekcie kontroly Ministerstva vnútra, ktorými nebola a ani nemohla byť vyslovená niečia vina za spáchanie trestného činu. Súd nepochyboval o tom, že aj žalobca môže byť subjektom oprávnenej kritiky, že táto kritika môže byť verejná, a že oprávnená kritika orgánov činných v trestnom konaní je tiež prípustná v každom čase a to aj verejne a v médiách. Kritika je však oprávnená a prípustná len vtedy (a vtedy aj musí dostať prednosť sloboda prejavu pred inými právami), pokiaľ je založená na pravdivých tvrdeniach. Podľa názoru súdu tomu tak v tomto prípade nebolo. Podľa názoru súdu, z citovaného vyjadrenia žalovaného 2/ v kontexte s celým obsahom predmetného článku vyplýva, že žalovaný 2/ obviňuje žalobcu z toho, že rozkradol majetok jeho firmy, t.j. majetok žalovaného 1/, a že sa na žalovanom 1/ dopustil podvodu. Pričom tento podvod je označený ako „solistikovaný podvod bielych golierov“, čo podľa súdu vzbudzuje v nezainteresovanom čitateľovi dojem, že ide o ešte „väčší“ a „horší“ podvod ako len „obyčajný“ podvod. Preto nezainteresovaný čitateľ článku vnímal žalobcu výrazne negatívne. Súd napadnutý výrok žalovaného 2/ vyhodnotil ako zásah do dobrej povesti žalobcu. V tomto prípade zvyšuje intenzitu zásahu skutočnosť, že k nemu došlo v článku, uverejnenom v periodiku, v tomto prípade na internete. Uvedené periodikum má síce regionálny charakter a týka sa Hornej Nitry, no internetová stránka je samozrejme prístupná aj za hranicami tohto regiónu. Žalovaný 2/ je navyše v meste Prievidza podľa vlastných slov známym podnikateľom, takže podľa názoru súdu, jeho vyjadreniam v periodickej tlači je venovaná väčšia pozornosť ako vyjadreniam bežných osôb. Žalobca sa po poslednej zmene žaloby domáhal primeraného zadosťučinenia, a požadoval, aby bola každému zo žalovaných uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi za spôsobené zásahy osobne alebo listom, pričom obsah ospravedlnenia žalobca presne špecifikoval. Požadované ospravedlnenie sa vzťahuje len na konanie žalovaných, ktoré spočívalo v zásahoch do dobrej povesti žalobcu. Súd vzhľadom na povahu zásahov do dobrej povesti a vzhľadom na ich intenzitu považoval požadované ospravedlnenie za primerané. Preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. Súd nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom, a to listiny, nachádzajúce sa v spise na č.l. 464 až 470 a č.l. 489 až 494 a videozáznam na CD nosiči v prílohovej obálke na č. l. 477. Išlo o listiny, ktoré sa vzťahovali k reportáži s názvom: „Pomalá spravodlivosť“, odvysielanej vo vysielaní RTVS, v relácii Reportéri dňa 04.12.2017 a listiny, resp. obrazový záznam, týkajúce sa obchodných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným, ktoré však boli vyhotovené až po podaní žaloby v tejto veci. Súd bol toho názoru, že uvedené dôkazy, ktoré vznikli až po konaní verejného zhromaždenia a až po vydaní napadnutého článku nepreukazovali skutočnosti súvisiace so zvolaním verejného zhromaždenia, s jeho priebehom ani s obsahom napadnutého článku. Preto by vykonanie týchto dôkazov nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/, 2/. Navrhli ho zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne. Namietali, že neboli splnené procesné podmienky, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdenie veci. Nesplnenie procesných podmienok odvolateľa videli v tom, že súd neprerušil predmetné konanie v čase, keď bol vyhlásený na majetok žalovaného 1/ konkurz. Dôvodil, že povinnosť uložená pôvodným petitom žaloby mala byť spojená s finančnými nákladmi, ktoré mal vynaložiť žalovaný 1/ (na vlastné náklady vystaviť transparent, zvolať na vlastné náklady zhromaždenie, na vlastné náklady zverejniť ospravedlnenie na internetovej stránke). Žalobný návrh bol žalobcom zmenený až dňa 05.01.2018, t.j. po vyhlásení konkurzu, kedy sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných na osobné alebo písomné ospravedlnenie. Vytýkali súdu prvej inštancie, že nevzal v úvahu, že v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu, žalobný návrh žalobcu zaväzoval žalovaného 1/ na plnenie, ktoré bolo spojené s finančnými nákladmi. Z tohto dôvodu sa jednalo o konanie, ktoré sa nesporne týkalo majetku úpadcu, a preto bolo ex offo prerušené v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii. S touto otázkou, hoci ju žalovaní 1/ opakovane v konaní namietali, sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nevyporiadal. Pokračovať v prerušenom konaní bolo možné len na návrh správu žalovaného 1/, toho času JUDr. P. O., ktorý žiaden návrh nepodal. Ďalej vytýkali súdu prvej inštancie, že riadne nekonal s riadnymi účastníkmi konania. Žalovaný 1/ nebol zastúpený v konaní, pretože súd nedoručoval písomnosti ani predvolania správcovi konkurznej podstaty JUDr. P. O., napriek tomu, že po vyhlásení konkurzu mal. Ďalej namietali, že súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom nevysporiadal s nedostatkom pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 2/. Vyslovil názor, že je síce na výbere žalobcu, ktorý prostriedok ochrany použije, avšak žalobca mal žalovať len osobu, ktorá skutočne zodpovedá za zásah do jeho dobrej povesti. Je nesporné, že verejné zhromaždenie bolo organizované výlučne žalovaným 1/. Ostatné osoby, ktoré sa ho zúčastnili boli zamestnancami tejto spoločnosti. Rovnako žalovaný 2/ je síce konateľom a spoločníkom žalovaného

1/, avšak on sa zúčastnil zhromaždenia len ako účastník, pričom žalovaný 2/ zdôraznil, že právnická osoba má v zmysle § 19a Občianskeho zákonníka právnu subjektivitu. Konanie každej právnickej osoby sa považuje za jej osobné konanie, za ktoré nezodpovedá jej štatutárny orgán, resp. jej spoločníci. Konanie týchto subjektov (právnických osôb) sa považuje za osobné konanie právnickej osoby a nie za konanie zástupcov. V prípade, že sa žalobca cítil byť výrazne dotknutý na svojej dobrej povesti, mal žalovať všetky subjekty na tomto zhromaždení. Žalovaný 2/ má za to, že žalobca žaloval výlučne jeho ako fyzickú osobu, z dôvodu súdneho sporu nemalej čiastky na Okresnom súde Bratislava V vedeného pod sp. zn. 29Cb/224/2016. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný 2/ nie je osobne zodpovedný za konanie žalovaného 1/, preto súd nesprávne posúdil pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 2/, pri zásahu do povesti č. 1, čo sa týka zásahu do povesti č. 2, súd si podľa názoru žalovaného 2/ nesprávne vykladá ust. § 19b Občianskeho zákonníka a zák. č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon), na ktorý vo svojich záverečných vyjadreniach poukazoval žalovaný 2/. Zákon ako zodpovednú osobu určuje výlučne vydavateľa periodickej tlače, resp. tlačovú agentúru v prípadoch uverejnenia nepravdivých informácií v tlači. V prípade zásahu do povesti č. 2 tak je zodpovedný výlučne vydavateľ V. V., a. s., O.. Navyše žalobca počas celého konania nepreukázal skutočnosť, že by voči spoločnosti V. V., a. s. inicioval súdne konanie alebo by túto spoločnosť kontaktoval za účelom odstránenia časti publikovaného článku, ktorým mu malo byť zasiahnuté do jeho dobrej povesti. Ďalej poukázali na demonštratívny až šikanózný účinok podaného návrhu na ochranu dobrej povesti. Namietali, že súd prvej inštancie nesprávne určil existenciu tvrdých zásahov do dobrej povesti žalobcu a neodôvodnenia takéhoto zásahu súdom prvej inštancie. Podľa názoru odvolateľov, súd nemôže skonštatovať, že žalovaný 1/ neoprávnené žiada Okresnú prokuratúru v Prievidzi o riadne preskúmanie podaného trestného oznámenia s poukazom na zistenia obsiahnuté v rozhodnutí Generálnej prokuratúry, úradnom zázname o výsledku kontroly sekcie kontroly Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a vzniknutú finančnú situáciu žalovaného 1/ po neoprávnenom odobratí vozidiel. Predmetné zhromaždenie nebolo usporiadané za účelom vyvolania súdom uvádzaného „nátlaku“ na orgány činné v trestnom konaní a ani takýto „nátlak“ nemôže spôsobiť. Ak by súd napriek vyššie uvedenému pripustil, že žalovaný 2/ zodpovedá za analyzované výroky v tomto spore, uviedli, že zo strany žalovaného 2/ išlo len o hodnotiaci úsudok, pričom ten je vyvodенý z dostatočne zisteného skutkového stavu podporeného rozhodnutiami verejnej moci. Rovnako použitý nápis nie je úderným heslom, ako konštatuje súd prvej inštancie. Právnická osoba sa nemôže dopustiť spáchania trestného činu krádeže a navyše krádež strojov nebola témou riešenou na zorganizovanom verejnom zhromaždení. Žalovaný 2/ opakovane uviedol, že on nie je autorom zverejneného článku. Z jeho strany mali byť uvedené iba 2 slovné spojenia, a to, že žalobca je „nebankový subjekt“ a že v prípade zrušenia trestného stíhania došlo k „sofistikovanému podvodu bielych golierov“. V prípade označenia žalobcu za nebankový subjekt je táto skutočnosť pravdou. Z toho dôvodu nemôže byť žalobcovi spôsobená škoda. Čo sa týka výroku „sofistikovaný podvod bielych golierov“ žalovaný 2/ nikde v tomto výroku neuvádza spojitosť spoločnosti žalobcu s týmto výrokom. Súd tento výrok považuje za zásah do dobrého mena žalobcu výlučne v celkovej súvislosti s celým zverejneným článkom, ktorý napísal pracovník vydavateľstva V. V., a. s. Žalovaný 2/ dal do pozornosti, že inkrimovaný článok je aj v súčasnosti zverejnený na webovom portáli myhornanitra.sme.sk. Žalobca do dnešného dňa nezariadil jeho odstránenie. Súd preto nemôže konštatovať zásah do dobrej povesti. Žalobca zjavne nemá naliehavý právny záujem na ochrane svojho dobrého mena. Žalovaný 2/ mal za to, že výrokmi na verejnom zhromaždení, ktorého sa na základe vykonaných dôkazov zúčastnilo iba malé množstvo ľudí a článkom na internetovej stránke novín pre Q. V., nemohla byť nadnárodnej spoločnosti žalobcu spôsobená ujma. Obdobným spôsobom je žalobca pravidelne „kritizovaný“ na profile svojej spoločnosti na internetovej stránke facebook.com. Podľa tvrdenia samotného žalobcu mu tieto negatívne recenzie prispeli k zlepšeniu poskytovania jeho služieb a k zásahu do jeho dobrej povesti od užívateľov sociálnych sietí a internetu teda nedošlo. Žalobca nemôže posudzovať niektorú kritiku za pozitívnu, zlepšujúcu jeho postavenie na trhu a niektorú za poškodzujúcu jeho tvrdené dobré meno. Negatívne recenzie na celosvetovo použíwanej webovej stránke facebook.com predstavujúcu väčší zásah do dobrej povesti žalobcu, ako žalované zásahy na verejnom zhromaždení a webovej stránke pre Q. V.. Vznik ujmy rovnako počas konania nepreukázal ani žalobca a z toho dôvodu v rámci poslednej zmeny žaloby nežiadal od žalovaných náhradu akejkoľvek spôsobenej škody. Odvolatelia ďalej vytykali súdu prvej inštancie, že súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s testom proporcionality pri existencii zásahu do dobrej povesti právnickej osoby. Poukázali na odôvodnenie rozsudku v bode 26, v ktorom súd stroho skonštatoval, že v tomto prípade nie je dôvod dávať do vzájomného pomeru právo žalobcu na ochranu dobrej povesti s právo na slobodu prejavu žalovaných a vykonávať test proporcionality. Mali za to, že test proporcionality je súd povinný vykonávať v každom jednom prípade pri ochrane osobnosti,

resp. pri zásahu do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle ust. § 19b a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a najmä Článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tomto smere poukázali na svoje záverečné vyjadrenie zo dňa 08.03.2018. Ďalej dôvodili, že bolo povinnosťou súdu, pri skonštatovaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ skúmať intenzitu tvrdeného porušenia základného práva na ochranu dobrej povesti, a to v kontexte so slobodou prejavu a právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv a ich ochrany. Pri uskutočňovaní tzv. Alexyho vážiacej formuly žalovaný 2/ jednoznačne zistil, že ujma na slobode prejavu prevažuje mieru uspokojiteľnosti práva na dobrú povesť a je preto potrebné dať prednosť slobode prejavu. Poukázali na to, že uskutočnenie tohto teste je esenciálnou súčasťou každého takéhoto sporu. Konanie má preto vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/, 2/ navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Konštatoval, že odvolateľmi opísaný skutkový stav je účelovo skreslený a nezodpovedá realite. Súd prvej inštancie skutkový stav zistený v konaní, pre rozhodnutie v tejto veci podstatný, správne uviedol v bode 8 odôvodnenia rozsudku. Mal za to, že žalovaní zavádzajú súd, keď tvrdia, že MV SR - sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR podľa úradného záznamu zistila podvodné konanie pri zmene vlastníka nákladných motorových vozidiel, ktorých držiteľom bol žalovaný 1/. Toto tvrdenie žalovaných žalobca označil za výmysel a priame žalovaných, keď vo vzťahu k žalobcovi vyplýva z predmetného úradného záznamu úplne odlišný záver, a to, že žalobca sa pri prepise vozidiel nedopustil žiadneho porušenia právnych predpisov. Ďalej poukázal na to, že pri prepise zástupca žalobcu uviedol, že osvedčenia o evidencii nie sú stratené, ale žalovaný 1/ mu ich odmietol vydať. Tieto evidenčné úkony vykazoval žalobca ako oprávnený vlastník vozidiel, a to v čase, kedy bol reštrukturalizovaný plán žalovaného 1/ voči nemu neúčinný a žalovaný 1/ nemal k vozidlám žiadne užívacie právo. V tomto smere poukázal na § 118 ods. 1, 3 v spojení s § 114 ods. 2, 4, 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Za fabuláciu označil ďalej tvrdenie odvolateľov, že na verejnom zhromaždení mali byť zamestnancami žalovaného 1/ z ich vlastnej iniciatívy použité transparenty a vesty so spornými nápismi. V konaní bolo jednoznačne preukázané, výpoveďou samotného žalovaného 2/, že daný transparent a vesty dal vyhotoviť on osobne a on osobne predmetný transparent na uvedenom verejnom zhromaždení umiestnil. Ďalej uviedol, že nemožno žalovanému 2/ uveriť, že chcel povedať, že „s sofistickým podvodom bielych golierov“ sa dopustili osoby v postavení orgánov činných v trestnom konaní. Za nesprávny označil právny názor žalovaných, že predmetné konanie malo byť v zmysle § 47 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a vyrovnaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov prerušené v čase, keď bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného 1/. Vyslovil názor, že za konania týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, ktoré sa ex lege zo zákona prerušujú, treba považovať výlučne konania, ktorých primárnym predmetom je nárok týkajúci sa konkurznej podstaty, resp. konania, ktorých výsledkom je priamy nárok voči majetku patriaceho do konkurznej podstaty. Pri takom extenzívnom výklade ust. § 47 ods. 1 ZKR ako prezentujú žalovaní, by bolo potrebné prerušiť každé súdne konanie, nakoľko súčasťou každého konania a spravidla aj petitu, je aj rozhodnutie o trovách konania. Mal za to, že ak by sa aj prijal výklad prezentovaný žalovanými, bolo by potrebné odvolanie žalovaného 1/ považovať za odvolanie podané neoprávnenou osobou, nakoľko takéto odvolanie by mohol podať výlučne správca konkurznej podstaty, vzhľadom k tomu, že by išlo o úkon týkajúci sa majetku podliehajúceho konkurzu (§ 44 ods. 1 ZKR). Mal za to, že otázka pasívnej legitímácie sa nijakým spôsobom nedotýka procesných podmienok konania, ako to uvádzajú odvolatelia, ide o otázku hmotnoprávnu. Žalobca sa ďalej stotožnil s vyhodnotením otázky pasívnej legitímácie žalovaného 1/. V danom prípade, žalovaný 2/ je jediným spoločníkom a konateľom žalovaného 1/, ktorý aj prostredníctvom tejto právnickej osoby prezentoval hlavne svoju vlastnú vôľu. Právnické osoby sú totiž subjekty, ktoré boli vytvorené ľuďmi (fyzickými osobami), a ktorým zákon priznáva postavenie právnych osôb. Pre právnickú osobu je okrem iného charakteristické, že svoju vôľu nevytvára sama o sebe, ale len prostredníctvom fyzických osôb, a to tých, ktoré sú k tomu podľa práva povolené (viď uznesenia NS ČR sp. zn. 21Cdo/2600/2005, 30Cdo/683/2016). Ďalej poukázal na to, že rovnako v predmetnom článku citované vyjadrenia pre redaktorku vydavateľa denníka SME poskytol výlučne žalovaný 2/. Pokiaľ ide o domnelú výlučnú zodpovednosť vydavateľa za v článku zverejnené výroky žalovaného 2/, poukázal na skutočnosť, že za zásah do dobrej povesti právnickej osoby zodpovedá primárne pôvodca tohto zásahu. Jeho zodpovednosť zostáva nedotknutá aj v prípade, že sú splnené podmienky na súčasné aplikovanie ustanovení zák. č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači, agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon). Je na žalobcovi, ktoré právne prostriedky svojej ochrany sa rozhodne využiť. Ďalej vyslovil názor, že súd prvej inštancie nemal žiadny dôvod sa zaoberať otázkou, prečo žalobca nežaloval aj ďalšie fyzické osoby -

zamestnancov žalovaného 1/, ktoré sa verejného zhromaždenia zúčastnili, nakoľko súd sa zaoberá iba podanou žalobou. Právo určenia okruhu strán sporu patrí ako dominus litis žalobcovi. Žalovaní oponujú, že predmetom sporu nebolo a nie je posudzovanie ich subjektívneho zhromažďovacieho práva, ani účel verejného zhromaždenia organizovaného žalovaný 1/. Poukázal na to, že v konaní iba tvrdil a preukázal, že spôsob voľby prostriedkov na dosiahnutie legitímneho cieľa žalovanými bol neadekvátny a zasiahol do jeho subjektívneho práva na ochranu jeho dobrej povesti. V tomto smere poukázal na to, že sami odvolatelia uvádzajú: "...navyššie krádež strojov nebola témou riešenou na zorganizovanom verejnom zhromaždení", čím dávajú za pravdu tvrdeniam žalobcu v konaní, že na naplnenie svojho cieľa použili žalovaní neadekvátne, zákonom nesprobované prostriedky, ktoré na naplnenie účelu zhromaždenia a dosiahnutia stanoveného cieľa neboli nevyhnutné. Nápis na transparente ani na reflexných vestách nijakým spôsobom neapeluje na Okresnú prokuratúru Prievidza, ktorej pôsobnosť mali podľa žalovaných upútať. Jeho ústredným motívom je tvrdenie difamujúce žalobcu. Nie je na ňom ani zmienka o vymožitelnosti práva orgánmi činnými v trestnom konaní a o potrebe verejnej diskusie na túto tému. Na dosiahnutie tohto cieľa bolo úplne postačujú všeobecné vymedzenie problému bez potreby označenia žalobcu ako takej a nie to ešte ako „zlodeja“, vrátane grafického znázornenia. Rovnako poukázal na fakt, že zásahu sa dopustil subjekt (žalovaný 1/), ktorý podľa výsledkov vyšetrovania sám porušoval právne predpisy a dopustil sa protizákonného konania vo vzájomných vzťahoch so žalobcom. Ďalej uviedol, že žalobca nie je verejne činnou osobou ani nositeľom akéhokoľvek oprávnenia verejnej moci. Vo vzťahu k nemu platia pre žalovaných pravidlá týkajúce sa vzťahov medzi subjektmi v rovnom postavení. Žalobca ako osoba súkromného práva nie je povinná znášať ani kritiku vo väčšej miere, nie to ešte flagrantly porušenie prezumpcie neviny. Z tohto pohľadu je právne bezvýznamné tvrdenie žalovaných o tom, že v tomto prípade má svoje opodstatnenie kritika s emocionálnym nábojom. V danom prípade nešlo o kritiku, ale o prezentovanie nepravdivého skutkového tvrdenia a hodnotiacich úsudkov založených na zamlčaní podstatných skutočností, ktorých dôsledkom bolo vedomé porušenie zásady prezumpcie neviny. Zásada prezumpcie neviny sa vo vzťahoch medzi subjektmi v rovnom postavení uplatní ako jeden z dôvodov na obmedzenie ústavou zaručenej slobody prejavu (rozhodnutie veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 29. marca 2016 vo veci Bédat v. Švajčiarsko, č. 56925/08). Ďalej uviedol, že informácie verejnosti o trestnom konaní, ako aj na ňu nadväzujúca verejná diskusia, nesmú byť vedené v tom zmysle, že otázka viny je vopred rozhodnutá podľa prania kohokoľvek (v danej veci žalovaných - vid' Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 689/2014, uznesenie NS SR 5 Ndt 3/2017). Pokiaľ sa týka žalovaného 2/, tento v konaní na súde prvej inštancie nikdy nepoprel autenticitu článku o skutočnostiach, ktoré mali byť ním uvedené, resp. mali byť citáciou jeho výrokov. Ďalej žalobca poukázal na to, že v konaní sa nedomáhal žiadnej ochrany pokiaľ ide o jeho označenie ako nebankového subjektu. Hodnotiacim úsudkom, voči ktorému sa domáhal ochrany bolo tvrdenie, že sa mal dopustiť „solistického podvodu bielych golierov“ a mal „rozkradnúť majetok spoločnosti T. spol. s r.o.“, čo súd prvej inštancie správne vyhodnotil v odôvodnení rozhodnutia v bode 32 rozsudku skonštatoval, že žalobca môže byť subjektom oprávnenej kritiky, že táto kritika môže byť verejná a že oprávnená kritika orgánov činných v trestnom konaní je tiež prípustná v každom čase, a to aj verejne, aj v médiách. Kritika je však oprávnená a prípustná len vtedy (a vtedy musí dostať prednosť sloboda prejavu pred inými právami), pokiaľ je založená na pravdivých tvrdeniach, čo v tomto prípade tak nebolo. Žalovaní v konaní nepreukázali, že nimi verejne prezentované difamujúce skutkové tvrdenia sú pravdivé, resp. že hodnotiace úsudky sú založené na pravdivých tvrdeniach, hoci v tomto smere niesli v konaní dôkazné bremeno (rozhodnutie NS ČR zo dňa 18.03.2008, sp. zn. 30Cdo/1385/2006). Ničím nepreukázali, že stroje, ktoré boli financované úvermi sa dostali do dispozície žalobcu tak, že sa ich neoprávnené zmocnil. Práve naopak, žaloba preukázala opak predložením uznesenia Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 24.05.2016, č.k. 4KPt 1168/14-3300-89. Toto uznesenie je dôkazom aj o tom, že verejné zhromaždenie zvolané žalovaným 1/ ani nemohlo splniť účel, ktorý bol deklarovaný pri jeho zvolávaní, nakoľko právnej ochrany sa odvolával subjekt, ktorý sám porušoval svoje právne povinnosti. Žalobca sa stotožnil s tvrdením žalovaného 2/, že nemá naliehavý právny záujem na ochrane svojho dobrého mena, nakoľko sa nepostaral o to, aby bol predmetný článok odstránený z internetu, keď predmetná žaloba nie je určovacou žalobou a preto sa súd v prípade takejto žaloby naliehavým právnym záujmom nezaobera (§ 137 CSP). Žalovaný 2/ ani túto ochranu pred súdom prvej inštancie neuplatnil, ide preto o novotu v odvolacom konaní a podľa § 366 CSP nemožno tento prostriedok procesnej obrany v odolaní použiť. K tvrdeniu žalovaných, že žalobca svoju dobrú povesť vo vzťahu k médiám nebráni, uviedol, že po rozhodnutí súdu prvej inštancie došlo k mimosúdnej dohode medzi žalobcom a RTVS, ktorá dňa 04.12.2017 odvysielala v rámci svojej programovej služby Jednotka v relácii „Reportéri“ v reportáži s názvom „Pomalá spravodlivosť“ okrem iného aj záber na stan nachádzajúci sa na predmetnom verejnom zhromaždení organizovaným žalovaným 1/, kde bol umiestnený transparent s difamujúcim nápisom.

Ďalej uviedol, že má záujem na mimosúdnej dohode aj s vydavateľstvom Petit Press a.s. Ďalej poukázal na to, že žalovaní hoci súhlasia so správnosťou záveru súd prvej inštancie uvedeného v bode 15 odôvodnenia rozsudku, podľa ktorého predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby je skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu do tohto práva. Takýto zásah musí byť zároveň objektívne spôsobilý privodiť dotknutej právnickej osobe (nemajetkovú) ujmu. Vyvolanie následkov takýmto zásahom sa nevyžaduje. Občianskoprávna ochrana sa poskytuje voči takým konaniam (zásahom), ktoré sa dotýkajú názvu právnickej osoby a jej dobrej povesti, tento záver si napriek jeho jednoznačnosti nesprávne vykladajú, keď v bodoch 62 a 65 odvolania uvádzajú, že žalobcovi nemohla byť spôsobená ujma, resp. že žaloba vznik ujmy nepreukázala. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že existencia dobrej povesti právnickej osoby sa prezumuje a žalovaní v konaní opak nepreukázali (bod 16 rozsudku). Pokiaľ sa týka námietky žalovaných, že súd prvej inštancie v danej veci neuskutočnil test proporcionality, žalobca uviedol, že už samotný fakt, že konštantná rozhodovacia prax súdnych autorít zastáva názor, že zásada prezumpcie neviny sa vo vzťahoch medzi subjektmi v rovnom postavení uplatní ako jeden z dôvodov na obmedzenie ústavou zaručenej slobody prejavu je dôvodom, pre ktorý test proporcionality nie je potrebné vykonať, nakoľko tento záver je postavený na všeobecne akceptovanej zásade, že v prípade kolízie práva na ochranu osobnosti spočívajúceho v zachovaní jej prezumpcie neviny a práva na slobodu prejavu považuje záujem na ochrane osobnosti. Test proporcionality vykonaný žalovaným 2/ označil za úplne neobjektívny a postavený na absolútne chybnom predpoklade, ktorým je skutočnosť, že kritika nesmerovala voči žalobcovi, ale voči orgánu verejnej moci, kde je miera kritiky a možnosť voľby prostriedkov jej vyjadrenia podstatne širšia. V danej veci však zásah smeroval jednoznačne a výlučne iba voči žalobcovi. S poukazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky uviedol, že aj novinári a médiá, u ktorých sa poskytuje vyššia miera ochrany slobody prejavu majú povinnosť rešpektovať zásadu prezumpcie neviny.

4. Žalovaní 1/, 2/ v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedli, že skutkový stav uvedený v odvolaní odzrkadľuje skutočný priebeh udalostí, ktoré na seba nadväzovali, a ktoré viedli k tomu, že žalovaný 1/ zvolal predmetné verejné zhromaždenie. Mali za to, že reštrukturalizácia žalovaného 1/ bola zmarená neoprávneným odobratím vozidiel žalobcom, pričom opätovne poukázali na úradný záznam o výsledku kontroly Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, v ktorom bolo konštatované porušenie príslušných ustanovení pri prepise motorových vozidiel Okresným dopravným inšpektorátom OR PZ v Prievidzi, čím možno dôvodne dospieť k záveru, že prepis vozidiel na žalobcu bol nezákonný. Prepis vozidiel sa uskutočnil na podnet osoby konajúcej v mene žalobcu. Uviedli, že účelom verejného zhromaždenia bolo upútať pozornosť prokuratúry a orgánov činných v trestnom konaní, aby sa riadnym spôsobom zaoberal trestným oznámením žalovaného 2/. Ďalej poukázali na to, že na verejnom zhromaždení zamestnanci žalovaného 1/ z vlastnej iniciatívy použili transparenty a vesty s príslušnými nápismi spolu so symbolom postavy zlodca napriek tomu, že ich vyhotovil žalovaný 2/, vykonal to ako konateľ žalovaného 1/ na náklady žalovaného 1/. Táto skutočnosť vyplynula aj z výpovede svedka p. Dášy Horváthovej. Slovné spojenie „sofistikovaný podvod bielych golierov“ použité v internetovom vydaní denníka SME bolo myslené vo všeobecnej rovine s poukazom na prebiehajúce trestné konanie a činnosť orgánov činných v trestnom konaní a vôbec nesmerovalo voči žalobcovi. Ďalej mali za to, že žalobca vo vyjadrení nezohľadnil časové hľadisko, kedy bol konkurz na žalovaného 1/ vyhlásený, kedy došlo zo strany žalobcu k zmene žaloby. V danej veci, ak súd prvej inštancie porušil, podľa jeho názoru, príslušné ustanovenia ZKR v konaní, bez bližšieho odôvodnenia konštatoval, že nedošlo k prerušeniu konania voči žalovanému 1/ v zmysle § 47 ZKR. K pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ k vyjadreniu žalobcu uviedli, že žalovaný 2/ sa zúčastnil verejného zhromaždenia len ako účastník, pričom zdôraznil, že právnická osoba má v zmysle § 19a Občianskeho zákonníka vlastnú právnu subjektivitu. Žalovaný 1/ má vlastnú právnu subjektivitu, a preto môže byť priamo zodpovedný za konanie, ktorým mal zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu. Ďalej uviedli, že žalovaný 2/ nereprezentoval vlastnú vôľu prostredníctvom žalovaného 1/. Opätovne poukázali na účel zvolania verejného zhromaždenia, ktorý spočíval v nespokojnosti žalovaného 1/ s konaním prokuratúry. Verejné zhromaždenie sa uskutočnilo bezprostredne po vydaní uznesenia Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 24.05.2016. Ďalej mali za to, že sa nedopustil zásahu do dobrej povesti žalobcu ani výrokom „sofistikovaný podvod bielych golierov“ uverejnenom v článku, keďže z jeho obsahu nie je možné za žiadnych okolností vyvodiť záver, že tento výrok smeroval proti žalobcovi, preto súd prvej inštancie nesprávne interpretoval citovaný výrok. Mali za to, že za predmetný článok v zmysle tlačového zákona zodpovedá vydavateľ, a preto nie je daná možnosť žalobcovi, aby si vybral koho bude v danom prípade žalovať. Žalobca v konaní nepreukázal skutočnosť, že by voči spoločnosti Petit Press, a.s. inicioval súdne konanie alebo by túto spoločnosť kontaktoval za účelom odstránenia časti publikovaného článku. V tomto smere poukázali na rozhodovaciu prax súdov. Trvali na tom, že

posúdenie tvrdeného zásahu nie je automaticky zásahom do dobrej povesti žalobcu, spôsobilý privodiť ujmu žalobcovi. Uviedli, že zorganizovanie verejného zhromaždenia v zmysle zákona je právom každého subjektu. V žiadnom prípade nebolo verejné zhromaždenie usporiadané za účelom vyvolania „nátlaku“ na orgány činné v trestnom konaní a takéto zhromaždenie ani takýto „nátlak“ nemôže spôsobiť. V prípade, že žalovaný 1/ použil slovo kradne, jednalo sa len o hybridný výrok, ktorý nebolo možné spájať s dopustením sa trestného činu žalobcu, ktorý je právnickou osobou, a ako taká sa trestného činu nemôže dopustiť. Preto nemá právny základ tvrdenie žalobcu ohľadom prezumpcie nevinu, ktorá mu za daných okolností nesvedčí. Poukázali na to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutkovým stavom prezentovaným žalovanými v konaní, najmä s ohľadom na skutočnosti, ktoré sa udiali po schválení reštrukturalizačného plánu. V súvislosti s uvedeným je preto potrebné vziať v úvahu, že kritika nemôže mať umiernenú podobu, v opačnom prípade by bola zbavená určitého emocionálneho náboja, ktorý má v danej veci opodstatnenie. Obdobným spôsobom je žalobca pravidelne „kritizovaný“ na profile svojej spoločnosti na internetovej stránke facebook.com. Podľa Tvrdenia samotného žalobcu mu tieto negatívne recenzie prispeli k zlepšeniu poskytovania jeho služieb a k zásahu do jeho dobrej povesti od užívateľov sociálnych sietí a internetu teda nedošlo. Žalobca nemôže posudzovať niektorú kritiku za pozitívnu, zlepšujúcu jeho postavenie na trhu a niektorú za poškodzujúcu jeho tvrdené dobré meno. Nedávne recenzie na celosvetovo použíwanej webovej stránke facebook.com predstavujú väčší zásah do dobrej povesti žalobcu ako žalované zásahy na verejnom zhromaždení a webovej stránke pre Mesto Prievidza. Ďalej trvali na tom, že súd prvej inštancie mal v danej veci vykonať test proporcionality s poukazom na rozhodovaciu prax (nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 152/2018 zo dňa 15.12.2008). Mal za to, že po uskutočnení tzv. Alexyho vážiacej formuly jednoznačne potvrdili, že najmä na slobode prejavu prevažuje mieru uspokojiteľnosti práve na dobrú povesť, a preto je potrebné dať prednosť slobode prejavu. Absencia vykonania testu proporcionality spôsobila, že konanie má inú vadu, pre ktorú nie je možné napadnúť rozsudok potvrdiť.

5. Žalobca v písomnej duplike k replike žalovaných 1/, 2/ zotrval na svojom tvrdení, že žalovanými opísaný skutkový stav je účelovo skreslený a nezodpovedá realite. V podrobnostiach odkázal na body 2. - 5. svojho vyjadrenia zo dňa 13.08.2018. Uviedol, že žalovaný 1/ schválený reštrukturalizačný plán („RP“) nikdy riadne neplnil a ani plniť a splniť RP nikdy nebol schopný. Žalovaný 1/ v roku 2012 podľa ním predložených dokladov nezaplatil žiadnu splátku prihlásených pohľadávok v súlade s RP. K odovzdaniu vozidiel došlo dňa 10.12.2013 po tom, čo žalovaný 1/ neplnil svoje povinnosti z RP a RP bol voči žalobcovi neúčinný. Reštrukturalizácia bola neúspešná v dôsledku nezodpovedného vedenia žalovaného 1/. Pokiaľ sa týka neprerušenía konania v čase, keď bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného 1/ v tejto časti plne odkázal na body 6 až 9 svojho vyjadrenia zo dňa 13.08.2018. Vyslovil názor, že pri akceptácii výkladu prezentovaným žalovanými, by to de facto znamenalo odopretie spravodlivosti zo strany súdu a v konečnom dôsledku záver, že voči úpadcovi nie je možné viesť akékoľvek konanie s výnimkou konaní uvedených v § 47 ods. 2 ZRK. Žalobca však v tomto konaní nie je voči žalovanému 1/ v postavení veriteľa a svoj nárok na ospravedlnenie do konkurzu prihlásiť nemôže. Pokiaľ sa týka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ zotrval na svojom vyjadrení zo dňa 18.03.2018 v bodoch 10 - 15. Poukázal na výpoveď žalovaného 2/, v ktorej uviedol, že zadal výrobu reflexných viest a transparentu s difamujúcim nápisom, ako aj to, že transparent na verejnosti umiestnil on, čím prezentoval svoju vlastnú vôľu. Rovnako v predmetnom článku citované vyjadrenia denníku SME poskytol výlučne žalovaný 2/. Z kontextu celého článku jednoznačne vyplýva, že to mal byť žalobca, ktorý sa mal dopustiť „solistikovaného podvodu bielych golierov“. Tvrdenia žalovaného 2/, že výrok: „Je to sofistikovaný podvod bielych golierov. Majetok firmy rozkradnú a našim obchodným priateľom, z ktorých sa stali veritelia, ostanú omrvinky“, nie je možné podľa žalobcu vyložiť tak, že tento výrok použil výlučne v generálnej rovine proti činnosti prokuratúry. Zrejme aj logo žalobkyne s piktogramom zlodeja s vrecom cez plece s označením meny euro bolo myslené v generálnej rovine a vlastne malo predstavovať orgány činné v trestnom konaní. Pokiaľ ide o tvrdenú výlučnú zodpovednosť vydavateľa za v článku zverejnené výroky žalovaného 2/, opätovne poukázal na skutočnosť, že za zásah do dobrej povesti právnickej osoby zodpovedá primárne pôvodca tohto zásahu. Zodpovednosť pôvodcu zásahu ostáva nedotknutá aj v prípade, že sú splnené podmienky na súčasné aplikovanie tlačového zákona. Pokiaľ sa žalovaný 2/ odvoláva na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS 406/2012, poukázal na skutočnosť, že občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby je založená na objektívnom princípe, teda nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno) občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé. Dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaného 2/ aj ohľadne tvrdenia

výlučnej zodpovednosti vydavateľa tlače. Citované uznesenie NS SR totiž výslovne konštatuje, že výlučná zodpovednosť vydavateľa je daná iba v prípade, pokiaľ bolo v konaní preukázané, že pisateľom sporného článku bol redaktor - zamestnanec vydavateľa príslušného denníka. V tomto smere žalovaný 2/ nenavrhoval žiadny dôkaz, na jeho obranu, ktorým by malo byť preukázané, že pisateľom bol redaktor - zamestnanec vydavateľa daného denníka. Žalovaný 2/ tak neprodukoval v konaní žiadny dôkaz, ktorý by jeho zodpovednosť vylučoval. Na súde prvej inštancie nikdy nepoprel autenticitu článku pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré mali byť ním uvedené, resp. mali byť citáciou jeho výrokov. Naviac argument s poukazom na citované rozhodnutie ÚS SR žalovaný 2/ nepoužil v konaní pred súdom prvej inštancie a neuviedol ho ani v odvolaní, ide preto o neprípustnú novotu v odvolacom konaní. Ďalej poukázal na mimosúdne rokovania s vydavateľstvom Petit Press s.r.o, Bratislava, boli po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie ukončené a táto spoločnosť z internetového vydania denníka SME z internetovej stránky nasaprievidza.sme.sk stiahla sporný článok, a tento sa už na internete nenachádza. V ďalšom poukázal a body 17 až 28 svojho vyjadrenia zo dňa 13.08.2018, ktoré skutočnosti žalovaní nijakým spôsobom nevyvrátili. Ďalej uviedol, že k tetu proporcionality sa podrobne vyjadril vo svojom záverečnom návrhu zo dňa 17.04.2018, ktoré argument uviedol aj v bode 30 svojho vyjadrenia zo dňa 13.08.2018. Mal za to, že označenie kohokoľvek za zlodēja prebiehajúcej trestnej veci je porušením prezumpcie nevinu bez ohľadu na možnosť vyvedenia trestnej zodpovednosti voči nemu. Opätovne poukázal na citované rozhodnutie ÚS SR, ktoré však rieši otázku vzťahu subjektov v nerovnom postavení, kde žalobcom bola osoba vykonávajúca funkciu verejnej moci (sudca). Nejde tu o rovnakú situáciu, aká je v danej veci, kde žalobca a žalovaní sú v rovnom postavení. Test, ktorý vykonal žalovaný 2/ vo svojom podaní zo dňa 08.03.2018 označil za úplne neobjektívny a postavený na chybnom predpoklade, ktorým je skutočnosť, že kritika nesmerovala voči žalobcovi, ale voči orgánu verejnej moci, kde je miera kritiky a možnosť voľby prostriedkov jej vyjadrenia podstatne širšia. V skutočnosti však zásah smeroval priamo proti žalobcovi. Žalobca poukázal na to, že pri zodpovedaní základných otázok KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO pre posúdenie proporcionality medzi slobodou prejavu a ochranou osobnosti možno dospieť k záveru - KTO - žalovaní, ktorí podľa záverov vyšetrovania porušili právne predpisy a dopustili sa protizákonného konania vo vzájomných vzťahoch so žalobcom, nepoužívajú žiadne privilégia ohľadne informovanosti spoločnosti; O KOM - o žalobcovi, osobe súkromného práva nevykonávajúcej žiadnu funkciu verejnej moci, u ktorej hranice akceptovateľnej kritiky sú najužšie; ČO - kritizovaný mal byť podľa žalovaných postup orgánov činných v trestnom konaní; KDE - na verejne prístupnom mieste, na verejnom zhromaždení zvolanom za iným účelom, vyjadrenia pre masovokomunikačné prostriedky; KEDY - keď orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru, že nedošlo ku spáchaniu žiadneho trestného činu vo vzťahu k žalovanému 1/. Z uvedeného je zrejmé, že zásah vybočil z bežnej miery kritiky a na dosiahnutie cieľa nebol potrebný ani adekvátny. Vo zvyšku odkázal na všetky svoje písomné a ústne prednesy v danej veci.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

7. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktorým uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi, tak ako tento požadoval, založil na tom právnom závere, že tak žalovaný 1/, ako aj žalovaný 2/ zasiahli do dobrej povesti žalobcu uvádzaním nepravdivých skutkových tvrdení, či hodnotiacich úsudkov, keď žalovaní nasledovali legitímny cieľ na dosiahnutie ktorého by zvolili legitímne prostriedky. Súd mal za to, že ospravedlnenie, ktoré požadoval žalobca je primeraným prostriedkom ochrany jeho práv.

8. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaných 1/, 2/ uvádza nasledovné:

9. Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania,

ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o intervenciu

10. Podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka v platnom znení, pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch. Odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

11. Na rozdiel od práva fyzických osôb na dobré meno, ktoré patrí medzi osobnostné práva, dobrá povest' právnických osôb sa chráni bez toho, aby sa práva podľa § 19b Občianskeho zákonníka priznané právnickým osobám kvalifikovali ako osobnostné práva. Ochrana dobrej povesti právnickej upravená v § 19b Občianskeho zákonníka vo svojej podstate vychádza z ustanovení § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré sa týkajú ochrany osobnostných práv fyzických osôb, predovšetkým ich čiastkových práv na meno a česť. Dobrá povest' predstavuje nehmotné a samostatne nevyčísliteľné hodnoty, ktoré sa spájajú s právnickou osobou, predovšetkým určité morálne, ale aj kvalitatívne vlastnosti charakterizujúce právnickú osobu, podľa ktorých sa hodnotí a prijíma spoločnosťou. Žalobca, ktorý sa domáha ochrany dobrej povesti môže požadovať buď zdržania sa zásahov do dobrej povesti; odstránenia závadného stavu alebo poskytnutia primeraného zadosťučinenia, ktoré je možné požadovať i v peniazoch.

12. Zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii upravuje riešenie úpadku dlžníka speňažením majetku dlžníka a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov. Kolektívne uspokojenie veriteľov speňažením majetku dlžníka vylučuje individuálne postupy, a práve z tohto dôvodu § 47 ods. 1 a 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ustanovujú, že vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a že v takto prerušených konaniach možno pokračovať na návrh správcu, ktorý sa podaním takéhoto návrhu stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. V zmysle týchto ustanovení je jediným kritériom prerušenia súdneho konania to, že ide o konanie, ktoré sa týka majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, pričom v takom prípade účinky prerušenia konania nastávajú momentom vyhlásenia konkurzu, priamo zo zákona.

13. Pokiaľ tvoril petit žaloby, ktorou sa žalobca domáhal ochrany dobrej povesti, ospravedlnenie na náklady žalovaného, podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej veci nejde o konanie, ktoré by sa týkalo majetku podliehajúceho konkurzu žalovaného 1/, pre ktoré je stanovený imperatív jeho prerušenia podľa § 47 zákona č. 7/2005 Z. z. Predmetom žaloby žalobcu je ochrana jeho dobrej povesti a nie nárok žalobcu na majetkové plnenie voči žalovanému 1/. Žalobcom požadované ospravedlnenie na náklady žalovaného 1/ nie je majetkovým právom tvoriacim pohľadávku žalobcu voči žalovanému 1/ uplatňujúcu si v súdnom konaní, ale len spôsobom, akým žalobca žiada odstrániť, či zmierniť prípadný neoprávnený zásah do jeho dobrej povesti. Spôsob ochrany dobrej povesti žalobcu za neoprávnený zásah medzi ktorými si žalobca môže podľa § 19b Občianskeho zákonníka voľiť, nemožno považovať za titul plnenia voči žalovanému 1/ z jeho majetku, ktorý by podliehal majetkovej podstate úpadcu v konkurznom konaní. Ustanovenie § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka predstavuje určitý spôsob usporiadania vzťahov medzi oprávneným z ochrany dobrej povesti a subjektom, ktorý do dobrej povesti právnickej osoby neoprávnene zasahuje, a preto súd nie je viazaný prostriedkom zvolenej ochrany (porovnaj nález Ústavného súdu SR I. ÚS 689/2014 z 09.11.2016). V opačnom prípade, by prerušeniu konania podľa § 47 zákona č. 7/2005 Z. z. v závislosti od rozmanitosti petitu v prípade ochrany dobrej povesti a zvoleného spôsobu usporiadania práva žalobcom, podliehali všetky konania, ktorými by sa žalobca domáhal ospravedlnenia od žalovaného, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz. Odvolací súd sa preto stotožnil s argumentáciou žalobcu, že v takom prípade, by prerušeniu konania, ak dôjde k vyhláseniu konkurzu úpadcu podliehali všetky súdne konania aj s ohľadom na prípadnú povinnosť zaplatiť trovy úpadcom. Preto odvolací súd uzatvára, že pokiaľ súd nebol viazaný petitom v spôsobe ochrany podľa § 19b Občianskeho zákonníka, žalobcov petit v žalobe ešte nemožno považovať za nárok, ktorý by sa týkal majetku žalovaného 1/ v predmetnom konaní podliehajúceho konkurzu (žalobca neuplatnil a ani mu nepatrí majetkové právo, len voľil spôsob ochrany a usporiadania práv podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka), pričom žalobcovi nebolo právoplatne žiadne právo týkajúce sa majetkovej podstaty žalovaného 1/ priznané. Žalobca bez toho, aby súd rozhodol, či bolo do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby zasiahnuté a o následnom spôsobe usporiadania jeho práv, nemohol individuálnym postupom ovplyvniť majetkovú podstatu žalovaného 1/ ako úpadcu, a teda teleologickým výkladom možno tiež dospieť k tomu, že nebol splnený ani účel uplatnenia tohto ustanovenia, t. j. prerušenia konania podľa zákona č. 7/2005 Z. z., ako je uvedené aj vyššie, a tak zabránenie individuálnym postupom uplatňovania práva v prospech postupu kolektívneho

uspokojovania. Žalovaní v odvolaní tiež namietali, že písomnosti v konaní neboli doručované správcovi konkurznej podstaty žalovaného 1/. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že nedošlo k prerušeniu konania § 47 zákona č. 7/2005 Z. z., nakoľko predmetné konanie sa netýka majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi (žalovanému 1/), správca sa v súvislosti s týmto konaním za žalovaného 1/ nestáva účastníkom konania a ani jeho zástupcom, a preto nebolo ani možné písomnosti v tomto konaní doručovať správcovi konkurznej podstaty.

14. V prípade ochrany dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka je predpokladom vzniku zodpovednosti za zásah do dobrej povesti právnickej osoby, že došlo k zásahu do týchto práv, tento zásah je neoprávnený, protiprávny a je objektívne spôsobilý vyvolať negatívne následky, teda privodiť ujmu na chránených právach. Ak sa oprávnený (aktívne legitimovaná právnická osoba - žalobca) domnieva, že sú tieto predpoklady vzniku zodpovednosti za zásah do dobrej povesti splnené, môže sa domáhať ochrany, a to proti ktorémukoľvek subjektu, ktorý do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby neoprávnene zasahuje (pasívne legitimovaný subjekt).

15. Vo vzťahu k namietanej pasívnej legitimácii žalovaného 2/ je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že tým, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie je ten, ktorý je pôvodcom zásahu, t. j., či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá sa dopustila určitého konania, ktoré údajne podľa žalobcu neoprávnene zasahujúceho do jeho chránených práv, a teda subjekt takéhoto zásahu, keďže k zásahu do práv nemôže v takomto prípade dôjsť spoločným konaním, za ktorý by zasahujúci zodpovedali spoločne a nerozdielne. Uvedené platí aj pre konanie fyzických osôb, ktoré sú v určitom vzťahu k osobe právnickej, a teda konanie tých, ktorí sa môžu podieľať na vytváraní vôle právnickej osoby, keďže právnická osoba je subjektom konajúcim prostredníctvom fyzických osôb, a teda subjektom, ktorý svoju vôľu nevytvára samostatne, ale prostredníctvom fyzických osôb. Je preto potrebné vždy skúmať, kto je pôvodcom zásahu. Pri posudzovaní, kto je zodpovedný za zásah do dobrej povesti právnickej osoby, t. j. či právnická osoba, alebo fyzická osoba, ktorá je oprávnená podieľať sa na vytváraní vôle právnickej osoby, keďže zákon takúto situáciu nepredpokladá, je potrebné na konanie fyzickej osoby za právnickú osobu vychádzať analogicky podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. ako v prípade majetkovej škody, pre ktorú platí, že škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili a teda tieto osoby samé za škodu nezodpovedajú (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 228/2012). Ak malo dôjsť k zásahu do dobrej povesti právnickej osoby je potrebné skúmať, či za zásah zodpovedá právnická osoba, ktorej vôľa bola vytvorená pri jej činnosti fyzickou osobou, ktorú na tento zásah použila, alebo fyzickou osobou zodpovedajúcou samostatne za svoje konanie zasahujúce do dobrej povesti inej právnickej osoby. Zvlášť dôležité je rozlíšenie, kto za zásah zodpovedá vtedy, pokiaľ ide o právnickú osobu, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je daná fyzická osoba, ktorá sa tiež svojim konaním mohla zásahu do dobrej povesti inej právnickej osoby dopustiť, keďže právnická osoba v takomto prípade nevytvára svoju vôľu kolektívne, ale len prostredníctvom jednej fyzickej osoby.

16. Žalobca sa v predmetnej veci žalobou domáhal ochrany dobrej povesti nielen voči žalovanému 1/ na tom skutkovom základe, že na verejnom zhromaždení konanom v dňoch 26.04.2016 až 29.04.2016 (ďalej len „verejné zhromaždenie“) bol vyvesený transparent s nápisom „ E. nám ukradol stroje! Súdom schválená 100% reštrukturalizácia zmarená!!! KRACHUJEME !“ s vizualizáciou loga jediného akcionára žalobkyne a nápisu „leasing“ nad ktorý bola doplnená postava zlodeja s vrecom prehodeným cez plece s piktogramom „€“, ale aj voči žalovanému 2/ (okrem vyššie uvedeného skutkového základu), tiež na tom skutkovom základe, že tento sa zúčastnil verejného zhromaždenia v žltej reflexnej veste, ktorá mala na chrbte nápis „E. nám ukradol stroje“ s vizualizáciou loga jediného akcionára žalobcu a nápisu „leasing“ nad ktorý bola doplnená postava zlodeja s vrecom prehodeným cez plece s piktogramom „€“ (rovnako tak na tomto skutkovom základe aj voči žalovanému 1/) a na tom skutkovom základe, že dňa 03.05.2016 bol v internetovom vydaní denníka SME na internetovej stránke nasaprievidza.sme.sk uverejnený článok s nadpisom „Pred prievidszkou prokuratúrou stanuje podnikateľ. Na protest“.

17. Posudzujúc konania žalovaného 1/ a žalovaného 2/ založené na vyššie uvedených skutkových základoch, ktorým malo dôjsť k zásahom do dobrej povesti žalobcu, je odvolací súd toho názoru, že konanie spočívajúce vo vyvesení transparentu s nápisom na verejnom zhromaždení konanom v dňoch 26.04.2016 až 29.04.2016 súviselo s činnosťou právnickej osoby, a preto niet pochyb o tom, že zodpovednosť za toto konanie treba právnickej osobe, t. j. žalovanému 1/ pričítať. Navyše je odvolací súd

toho názor, že zodpovednosť za toto konanie je potrebné tiež pričítať aj žalovanému 2/, keďže žalovaný 2/ ako jediný spoločník a konateľ sám vytváral vôľu žalovaného 1/ a tým prejavoval aj vlastnú vôľu. Teda pôvodcom konania na tomto skutkovom základe boli obaja žalovaní. Konanie, skutkový základ spočívajúci v tom, že žalovaný 2/ sa zúčastnil zhromaždenia v žltej reflexnej veste, ktorá mala na chrbte nápis údajne zasahujúci do dobrej povesti právnickej osoby je podľa názoru odvolacieho súdu konaním, za ktoré zodpovedá žalovaný 2/, ale tiež konaním za ktoré zodpovedá aj žalovaný 1/. Odvolací súd k uvedenému záveru dospel tiež vzhľadom na časovú a miestnu súvislosť konania žalovaného 2/ a jeho postavenie ako osoby, ktorá sa výlučne podieľa na vytváraní vôle žalovaného 1/. V tomto prípade preto nebolo pochyb o tom, kto bol pôvodcom konania založeného (a teda kto vyjadroval svoju vôľu) na tomto skutkovom základe, V danej veci preto bolo potrebné individualizovať konanie žalovaného 2/ ako konanie fyzickej osoby. V časovej a miestnej súvislosti s verejným zhromaždením zvolaným žalovaným 1/ tiež išlo o prejav vôle žalovaného 1/, a preto aj tento za takéto konanie musí zodpovedať. Ak žalovaní namietali, že žalobca mal žalovať všetky subjekty zúčastnené na verejnom zhromaždení, odvolací súd opakuje, že zodpovednosť za zásah do dobrej povesti sa posudzuje u každého subjektu samostatne (a teda, kto bol pôvodcom zásahu) a nie kumulatívne konaním, ktorým by sa subjekty mohli dopustiť zásahu spoločne. Z tohto dôvodu žalobca pre úspech v spore nebol povinný žalovať prípadne všetky subjekty, ktoré by mohli do jeho dobrej povesti zasiahnuť. Bolo preto na žalobcov, voči ktorým subjektom, o ktorých sa domnieva, že porušili jeho práva, ochranu svojich práv na súde uplatniť. Uvedená odvolacia námietka žalovaných bola preto nedôvodná.

18. Čo sa týka konania žalovaného 2/ na tom skutkovom základe, že dňa 03.05.2016 bol v internetovom vydaní denníka SME na internetovej stránke nasaprievidza.sme.sk uverejnený článok, ktorý obsahoval vyjadrenia žalovaného 2/, podľa názoru žalobcu difamujúceho charakteru, išlo o vyjadrenia žalovaného 2/ konajúceho ako fyzická osoba bez toho, aby konal v súvislosti s činnosťou žalovaného 1/ ako osoba oprávnená vytvárať vôľu žalovaného 1/ (právnickej osoby). Takéto vyjadrenie je preto potrebné tiež pričítať žalovanému 2/ a nie žalovanému 1/. Keďže išlo o článok internetového vydania denníka SME na internetovej stránke nasaprievidza.sme.sk, bolo nevyhnutné skúmať, kto je pôvodcom údajného zásahu do práv žalobcu. Žalovaní poukazovali na zákon č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon), a to konkrétne ustanovenie § 5 ods. 1 o zodpovednosti vydavateľa periodickej tlače a § 7 ods. 1 o práve na odpoveď. Vo vzťahu k právu na odpoveď je potrebné uviesť, že pre prípustnosť žaloby na ochranu dobrej povesti a pre súdne konanie, nejde o obligatórnu podmienku využitia prostriedkov ochrany podľa uvedeného zákona o periodickej tlači, a teda žeby žalobca bol povinný najskôr sa domáhať zverejnenia odpovede (prípadne aj uložením tejto povinnosti na súde), až potom svojich práv z ochrany dobrej povesti v občianskoprávnom súdnom konaní. Taktiež, ako uviedol aj žalobca v odvolacom konaní, nie je potrebné akokoľvek skúmať naliehavý právny záujem žalovaného 2/ na ochrane svojho dobrého mena, ako podmienku prípustnosti žaloby (nejde o žalobu určovaciu), keďže žalovaní namietali, že žalobca ani len nežiadal o odstránenie dotknutého článku z internetu. Pokiaľ ide o zodpovednosť vydavateľa periodickej tlače, z judikatúry súdov (napr. uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.08.2012, sp. zn. IÚS 406/2012, nález Ústavného súdu ČR zo 14. apríla 2015, sp. zn. II. ÚS 2296/14) vyplýva, že za prípadný zásah zverejnením článku nemusí výlučne vždy zodpovedať len vydavateľ. Zodpovednosť môže vzniknúť aj autorovi článku, pričom je potrebné rozlíšiť, či ide o zamestnanca vydavateľa (kde zodpovedá vydavateľ), alebo externého autora (kde zodpovedá autor). Rovnako tak z článku môže byť zrejmé, že pôvodcom zásahu bola iná osoba, t. j. osoba odlišná od vydavateľa, či autora článku, napr. vtedy, keď autor prevezme do svojho článku vyjadrenia, tvrdenia (či hodnotiace úsudky) tejto inej osoby, pričom je zrejmé, že ide o vyjadrenia tejto osoby a nie autora, pričom táto iná osoba vedela, že tieto vyjadrenia budú autorom článku použité a zverejnené. V takýchto prípadoch môže zodpovedať za prípadný zásah táto iná osoba (odlišná od vydavateľa alebo autora) ako pôvodca zásahu, od ktorého sa následne odvíja aj pasívna legitimácia. Z predmetného článku vyplýva, že vyjadrenia s označením žalovaného 2/ boli autorom článku citované a doslovne prevzaté, a teda za pôvodcu vyjadrení nie je možné považovať autora, ale žalovaného 2/. Takisto vyjadrenia žalovaného 2/ boli v článku koncipované ako vyjadrenia (interview) na účely ich zverejnenia autorom článku, o čom musel mať žalovaný 2/ vedomosť. Tieto vyjadrenia je tak potrebné pričítať žalovanému 2/ a nie žalovanému 1/, rovnako tak zodpovednosť za ne. Žalovaný 2/ tak bol aj na tomto skutkovom základe v konaní pasívne legitimovaný.

19. Ako uviedol súd prvej inštancie, v konaní nebolo sporné, že verejné zhromaždenie zvolal žalovaný 1/, a to za účelom „spustiť verejnú diskusiu v oblasti vymožitelnosti práva orgánmi činnými v trestnom konaní“, ďalej, že sa verejné zhromaždenie aj uskutočnilo a na verejnom zhromaždení bol

vyvesený transparent s nápisom ako je uvedené vyššie. Taktiež nebolo sporné, že účastníci verejného zhromaždenia mali oblečené žlté reflexné vesty s nápisom ako je uvedený vyššie ako aj to, že bol zverejnený vyššie uvedený článok v internetovom vydaní denníka SME. Odvolací súd preto takto v žalobe vymedzený skutkový základ podľa vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie posúdil z hľadiska kritérií pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah do dobrej povesti žalobcu, a teda, či došlo k zásahu do týchto práv, či tento zásah bol neoprávnený, protiprávny a bol objektívne spôsobilý vyvolať negatívne následky, teda privodiť ujmu na chránených právach, pričom ďalej nie je rozhodujúce, že negatívne dôsledky tento zásah aj skutočne vyvolal.

20. Základným kritériom pre posúdenie, či došlo k neoprávnenému zásahu je preskúmanie pravdivosti tvrdenia. Z judikatúry (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 9. 2009, sp. zn. 4 Cdo 212/2007) vyplýva, že neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie (skutkové tvrdenie) zasahujúce práva právnickej osoby chránené v zmysle § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Môže ním byť aj kritika (hodnotiace úsudky), ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky. Občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby je založená na objektívnom princípe, teda nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno) občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy).

21. V predmetnom transparente vyvesenom na verejnom zhromaždení bolo uvedené „E. nám ukradol stroje“. Podľa názoru odvolacieho súdu, išlo o skutkové tvrdenie, kde bolo na pôvodcovi tohto tvrdenia preukázať, že išlo o tvrdenie pravdivé. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Na rozdiel od skutkového tvrdenia, hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Uvedený obsah transparentu nevyjadroval subjektívny postoj autora, ale jednoznačne poukazoval na fakt, a to krádež strojov. Aj keby sa pripustilo, že išlo o hodnotiaci úsudok, tento tiež musí vychádzať z objektívne zistiteľných pravdivých informácií a teda tieto hodnotiace úsudky nesmú byť výslovne zamerané na difamáciu osoby, ako v danom prípade uvedené tvrdenie bolo. Keďže išlo o skutkové tvrdenie, v predmetnom konaní žalovaný 1/ a ani žalovaný 2/ nepreukázali, že by skutkové tvrdenia uvedené v transparente, či na oblečení účastníkov verejného zhromaždenia boli pravdivé. Žalovaný súdu nepredložili žiadne právoplatné rozsudky odsudzujúce, či už žalobcu alebo osoby konajúce v jeho mene, keďže trestná zodpovednosť žalobcu ako právnickej osoby bola v danom čase obmedzená (pri trestnom čine krádeže aj v súčasnosti). Ak bolo namietané, že žalobca sa ani nemohol dopustiť trestného činu krádeže, táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k posúdeniu, či došlo k zásahu do dobrej povesti právnickej osoby - žalobcu, nie je relevantnou skutočnosťou, keďže objektívna spôsobilosť zásahu do dobrej povesti nie je podmienená reálnou možnosťou nejaký postih pre žalobcu vyvolať. Taktiež je potrebné poukázať, že pojem „krádež“ aj v prípade právnickej osoby asociuje u laickej verejnosti negatívny ohlas, a to aj napriek stanoveným podmienkam trestnej zodpovednosti právnických osôb. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tak išlo o tvrdenie, ktoré v danom mieste a v čase v spojení s ilustráciami boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu. Ide o objektívnu zodpovednosť a na jej vznik nie je potrebné, aby reálne aj k zníženiu dobrej povesti právnickej osoby - žalobcu došlo, (napr. v podobe straty klientov žalobcu). Rovnako tak nápis na oblečení účastníkov verejného zhromaždenia (z obdobným obsahom ako transparent) bol skutkovým tvrdením, kde nebola tiež preukázaná pravdivosť tohto tvrdenia. Porovnaním účelu verejného zhromaždenia, ako ho deklaroval žalovaný 1/ (verejná diskusia o vymožitelnosti práva orgánmi činnými v trestnom konaní) a tým, čo uvádzali žalovaní, t. j. upútanie pozornosti Okresnej prokuratúry a skutkovým priebehom verejného zhromaždenia, nemožno konštatovať, že by žalovaní sledovali legitímny cieľ. Naopak konanie žalovaných bolo vyslovne namierené proti žalobcovi, s cieľom difamujúcim spôsobom znížiť dobrú povesť žalobcu. Pokiaľ žalovaní nesledovali legitímny cieľ a zasahovali do práv žalobcu, išlo o konanie neoprávnené, protiprávne. Zodpovednosť za zásah do dobrej povesti žalobcu na tom skutkovom základe, že na verejnom zhromaždení konanom v dňoch 26.04.2016 až 29.04.2016 bol vyvesený transparent s predmetným nápisom objektívne spôsobilým zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu a zodpovednosť za do práv žalobcu zasahujúci nápis na oblečení žalovaného 2/ je potrebné pričítať tak žalovanému 2/ ako aj žalovanému 1/ ako pôvodcom takéhoto zásahu.

22. Vo vzťahu k vyjadreniam žalovaného 2/ zverejneným v internetovom vydaní denníka SME, odvolací súd rovnako ako v prípade vyššie uvedených skutkových tvrdení žalovaného 1/ a v súlade s názorom súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že tieto vyjadrenia tiež zasahujú do dobrej povesti žalobcu. Žalovaný 2/, ktorý bol autorom článku citovaný sa okrem iného vyjadril, že „Je to sofistikovaný podvod bielych golierov. Majetok firmy rozkradnú a našim obchodným partnerom, z ktorých sa stali veritelia, ostanú omrvinky. Na toto sa mám pozerat! To je neskutočné!“. Takéto vyjadrenie odvolací súd považuje za hodnotiaci úsudok, ktorým žalovaný 2/ vyjadril svoj subjektívny názor a zaujal svoj postoj. I keď v tomto prípade ide o hodnotiaci úsudok, je zrejmé, že tento smeruje proti žalobcovi s jediným cieľom, a to negatívne zasiahnuť do jeho povesti. V kontexte celého predmetného článku autora, či hodnotiacich úsudkov žalovaného 2/ nevyplýva, že by žalovaný 2/ vychádzal z informácií, či takého skutkového základu, ktorý by jeho vyjadrenia (hodnotiace úsudky) aspoň z časti osvedčovali. Súd prvej inštancie preto správne uviedol, že žalovaný 2/ vychádzal z nepravdivých premís o to, že žalobca, či osoby konajúce v jeho mene spáchali trestný čin, ktorý by žalovaného 1/, či žalovaného 2/ nejakým spôsobom poškodzoval. Zároveň takýto hodnotiaci úsudok nie je možné považovať ani za oprávnenú kritiku žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu, hodnotiace úsudky žalovaného 2/, tak ako tieto boli zverejnené, sú spôsobilé objektívne zasiahnuť do práv žalobcu.

23. Odvolací súd preto uzavrel, že skutkové tvrdenia žalovaného 1/ a žalovaného 2/, či už tieto boli obsahom transparentu alebo oblečenia účastníkov verejného zhromaždenia a hodnotiace úsudky žalovaného 2/ zverejnené v internetovom vydaní denníka SME, boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu chránených ustanovením § 19b Občianskeho zákonníka, pričom do týchto práv zasahovali neoprávnené, a preto je daná zodpovednosť za takýto zásah, tak žalovaného 1/, ako aj žalovaného 2/. V tejto súvislosti nebolo možné pripustiť argumentáciu žalovaných, že žalobca je nadnárodná spoločnosť, ktorá pravidelne znáša kritiku na sociálnych sieťach a z tejto kritiky vylepšuje svoje služby, a tak ani konaním žalovaných nemohlo dôjsť k zníženiu dobrej povesti žalobcu. Pokiaľ žalovaní namietali, že na to, aby došlo k zásahu do dobrej povesti právnickej osoby je potrebné, aby právnická osoba dobrú povesť skutočne aj požívala, je potrebné uviesť, že dobrá povesť sa u právnickej osoby prezumuje a to už od jej vzniku. Právnická osoba má dobrú povesť do tej doby, dokiaľ nie je v konaní preukázaný opak. Žalovaní v konaní opak nepreukázali.

24. Žalovaní tiež namietali, že súd prvej inštancie nepostupoval tak, že pri hodnotení proporcionality zásahu do dobrej povesti žalobcu s právom na slobodu prejavu žalovaných nevykonal test proporcionality. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že vykonanie testu proporcionality nie je obligatórnou súčasťou každého posúdenia zásahu do dobrej povesti právnickej osoby. Pokiaľ bolo z vykonaného dokazovania zrejmé, že žalovaný 1/ ako aj žalovaný 2/ uvádzali nepravdivé skutkové tvrdenia, či hodnotiace úsudky, svojím obsahom úmyselne difamujúce a zasahujúce do dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby, nebolo potrebné ďalej proporcionálne kolíziu vyššie uvedených práv žalovaných (sloboda prejavu) a práv žalobcu (právo na ochranu dobrej povesti) skúmať. Napriek tomu, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že test proporcionality nevykonal, dôvodiac, že úmyselne použité nepravdivé a difamujúce skutkové tvrdenia nemôžu požívať ochranu, odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie proporcionálne tieto práva posúdil, a to vtedy, keď preskúmal, či cieľ sledovaný verejným zhromaždením bol legitímny, či žalovaní použili legitímne prostriedky na dosiahnutie cieľa za ktorým verejné zhromaždenie zvolali (teda test vhodnosti, nevyhnutnosti), ako aj vtedy, keď posúdil, či žalovaní uvádzali pravdivé skutkové tvrdenia, či hodnotiace úsudky založené na podložených informáciách a majúcich podporu v skutkovom stave (test primeranosti v užšom slova zmysle) a vtedy, keď uviedol, že žalobcom požadované ospravedlnenie je primeraným prostriedkom ochrany jeho práv. Pokiaľ teda vo vzťahu ku skúmaniu primeranosti v užšom slova zmysle testu proporcionality súd nevychádzal z Alexyho vážiacej formuly, nešlo o pochybenie súdu prvej inštancie ako naznačovali žalovaní.

25. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie I., II., III. a vo výroku IV. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. I keď súd prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania nesprávne uložil žalovanému 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania spoločne a nerozdielne, hoci v danej veci ide na strane žalovaných 1/, 2/ o samostatné spoločenstvo, odvolací súd v zmysle zásady zákazu zmeny k horšiemu, nemohol pristúpiť k zmene výroku o náhrade trov konania, nakoľko žalobca odvolanie nepodal.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný. Odvolací súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu tak voči žalovanému 1/ ako aj voči žalovanému 2/ tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).